

Arvojärjestystä pohtimassa

Kesäloma on takana ja kanttorintyöt alkavat taas. Lomaani sisältyi viikon mittainen avioliittoleiri, jossa kävimme vaimoni kanssa neljättä kertaa. Olemme kokeneet hyväksi Pieksämäellä heinäkuussa järjestettävät leirit, joista saa opetusta ja vertaistukea. Luennoilla puhutaan parisuhteesta todeksi tulleista kompastuskivistä ja ryhmissä niitä poistetaan omasta liitosta. Seuraava opetus osui minuun tänä kesänä:

Elämän tärkeimpien asioiden painoarvoa tulee punnita. Jumalasuhteen hoitaminen on tärkeintä, sitten puoliso, lapset, seurakuntayhteys ja viidennelle sijalle raamatunmukainen prioriteettilista asettaa työn tekemisen.

Tämä lista herättää paljon kysymyksiä. Mitä tämä tarkoittaa omassa elämässäni? Monen vuosikymmenen aikana ja tuhansien avioparien kokemuksesta muotoutunut arvojärjestys auttoi minua heräämään. Tajusin, että oma suhteeni kaikkeen tekemiseen: ansiotyöhön, projekteihin, kodin askareisiin ja kotitöihin kaipaa korjausta.

Luulen, etten ole ainoa mies, jolle selkeintä hommaa on tehdä ansiotyöt. Lähimmille ihmisille olen osoittanut välittämistä tekemällä heidän vuokseen erinäisiä asioita ja seurakunnassakin voi tehdä monenlaista hyödyllistä. Paljon muutakin hyvää teen, ja eihän kunnolliselta mieheltä voi enempää vaatia?

Mutta mikä laittaa miehen tekemään niin paljon? Jossain syvällä mielessä minulla kai kuu hengellisen työntekijän kutsumus ja monta tehtävää: Se mikä on lahjana saatu, se lahjana annetaan; omat talentit täytyy käyttää parhaan kykynsä mukaan, ja sitä paitsi Jeesus tulee pian ja ovatko kaikki kansat jo hänen opetuslapsiaan?

Priorisointi onkin vaikeampi laji kuin ensi alkuun luulisi. Päätettäessäni tehdä pari pikku juttua jätänkin tekemättä monta oleellista asiaa. Jos pystyn jättämään mielessäni olevat hommat sivuun, aukeaa tilaa monelle huomiotani ja aikaani tarvitsevalle ihmiselle. Kuuntelemisen, keskustelemisen, vaimon ja lasten auttamisen soisin nousevan keskeneräistä remonttia tärkeämmäksi asiaksi.

Jumala on antanut minulle monenlaisia lahjoja, mutta miksi koen velvollisuudekseni maksaa ne takaisin? Ykkösprioriteettini eli jumalasuhteeni kulmakivet ovat Raamattu ja rukous. Peruspilareihin ei kuulu omat teot hengelliselläkään työmaalla. Seurakunta tarvitsee käsiä ja jalkoja, mutta kaikki kärsivät silloin, kun joku meistä kantaa liikaa kuormaa.

Ehkäpä vaikeinta onkin uskoa, että armoa ei tarvitse ansaita. Maailman suurin hyvyys kuuluu minulle ilman vastinetta. Haluan luottaa siihen, että Jumalan suunnitelma etenee paremmin, jos elän vain päivän ja hetken kerrallaan levosta käsin. Luulen, että silloin voin ymmärtää oikeasti tärkeät asiat paljon helpommin.

-Hannes Asikainen